

Kedves Máté-Tóth András,

tudod, az jutott eszembe a minap, miután megcsináltam a feleségem gyümölcsös dobozkáját, kimértem az ebédjét, megnéztem egy hírportált, változott-e éjszaka a nagyhelyzet, nem annyira, megittam 2szer2 kávé, valamint elfogyasztottam egy banánt reggelire, hogy az ateista vajon szokott-e imádkozni. Ima-e a nem hívő emberi lény olyan szava, olyan beszéde, ami feltételezése szerint a semmibe szól, oda száll, hová. Nem szól az sehová. Csak hangzik, mint a magában dúdolgató harmonika. A reggeli mozdulatok az éj fémforgácsait szórják szét a lakásban. A száj sarkában só gyűlt, a szem pillantásában még ott a sötét anyag. De máris beszélni kezdek, és ez a beszéd, bármilyen összefüggéstelen vagy savanyú is, fényesebb lesz, mint ami van. Ebből a sötét, megtört, megdarált semmiből máris kiszakad valami biztosan fényesebb. A szó kívülálló. Kapkodó káposztalepke a gaz hullámverése fölött. A semmi mi magunk vagyunk, én, ha jól értem. Semmisse vagyok és máris mindent elbeszélék, a' la hübrisz. Azt is megfigyeltem, és ez nem túl nagy fölfedezés, és nem is nagy öröm, hogy az életem minden pillanatában imádkozom, beszélek. A kézenfekvő alapállás az, hogy az ima kérelem. Rábírás a megváltoztatásra. A nyomásgyakorlás egy kifejezett formája. Segítség megformázott igénylése, protekció utáni óhaj, gazsulálás, bizonyos kompromisszumok meglebegetése, mintha ugyan lehetséges lenne azzal kompromisszumot kötni, ami nincsen, illetve ha van, soha, de soha semmiféle egyezséget nem kötött, én így hiszem, csak hát az ember ilyen, mindig azt gondolja, lehet biznizselni. A törvény sem azért van, hogy betartsd, hanem hogy tudj róla. A térdnadrágos ember azt hiszi, az ima talántán megváltoztatja, amit nem lehet. Én, aki nem hiszek, mert nem tudok hinni, mert valami, nem tudom, mi, nem enged annak a belátáshoz, hogy van, létezik fölöttem álló, sorsomat irányító rend, erő és akarat, azt sem vélem, hogy a hitelenségem valamely fájdalmas, föl nem dolgozható veszteség miatt lenne. Nem azért nem hiszek, mert valamit elvettek tőlem, megfosztottak ettől a jótól, társtól, barától, nekem oly fontos lyukas kétfillértől. Nem adták, pedig járna, rászolgáltam, megérdemeltem, de nem. Nem azért nem hiszek, mert túl sokba kerülne. A hit elég ráfizetéses földi vállalkozás, lássuk be. Inkább csak befektetés. Afféle nyugdíjjárulék, ha jól értem. A halál nagy pedagógus. Közelsége erőteljes és radikális belátásokat okozhat. Az emberi lélek és test mélyrepülése és megmenekülése, kikaparni magunkat a szarból, hát persze. Az Úr szándékai szerint. Köszönöm, Uram. A meghalás nagy valószínűsége se húzgált a hit felé, pedig már a kezemet fogta. Fogja, ha jó neki. Rettenetesen félttem, persze. De hogy azt mondjam, mint a nagycipőjével a talpára esett bohóc, akinek eltörött kishagedűje. Van másik! Hiszen nincsen. Van. De itt. Nem odaát. Amiben benne vagyunk, olyan mérhetetlenül sok. Fűszáltól, égpíhétől, kiskabáttól, mindenestől. Én ezen túl nem látok, nem is akarok látni, nem keresek másik rendet és túlfényt, csak azt tudom, ez valamiért az enyém lett, és valamiért el fogom veszíteni. Ezért beszélek reggeltől estig. Ezért mondom. Amíg beszélek, élek. (Imádkozom.) Átok, könyörgés, ima, pimaszkodás, hóbörgés, nyüszítés, van minden. Beszélgetek azzal, ami nem az enyém, de rám van bízva. Ritka nagy kiba...s. majdnem csúnyát mondtam. Ja, igen, a bejglit is megrendeltem, mert ezt mind Karácsony előtt fecsegem még. Van mákos és van diós. Kétféle. De mind a kettő zárt gubóban termi a maga esszenciáját. A gubókat föl kell nyitni. Megkínálnálak, barátom, bármelyikből.